

In de zaak:

Commissie van de Europese Economische Gemeenschap,

vertegenwoordigd door H. Ehring, juridisch adviseur van de Europese uitvoerende organen, als gemachtigde,

Verzoekster

ten deze domicilie gekozen hebbende ten kantore van H. Manzanares, secretaris van de Juridische Dienst van de Europese uitvoerende organen, Place de Metz 2, Luxemburg,

tegen

Regering van de Italiaanse Republiek,

vertegenwoordigd door prof. R. Monaco, hoofd van de Contenzioso Diplomatico van het Ministerie van Buitenlandse Zaken (bij de mondelinge behandeling vervangen door dr. P. M. Antici, ambassaderaad bij de Ambassade van Italië te Luxemburg), als gemachtigde, bijgestaan door mr. P. Peronaci, Sostituto Avvocato Generale dello Stato,

Verweester

ten deze domicilie gekozen hebbende bij de Ambassade van Italië, Rue Marie-Adélaïde 5, Luxemburg,

betreffende een beroep tot verklaring voor recht dat de Italiaanse Republiek bepaalde krachtens het Verdrag op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen doordat zij na de inwerkingtreding van het Verdrag, voor wat betreft uit de andere Lid-Staten ingevoerde radio-elektrische lampen en buizen voor radio-ontvangtoestellen waarvan de belastbare waarde minder bedraagt dan of gelijk is aan 428 lire per stuk, een specifiek minimum invoerrecht heeft toegepast van 150 lire en door dit als grondslag te nemen voor de berekening van de achtereenvolgende verlagingen van de douanerechten ten opzichte van de andere Lid-Staten,

wijst,

HET HOF VAN JUSTITIE

samengesteld als volgt:

A. M. Donner, *President*,
O. Riese en J. Rueff, *Kamerpresidenten*,
L. Delvaux (*Rechter-Rapporteur*), Ch. L. Hammes, R. Rossi en
N. Catalano, *Rechters*,
Advocaat-Generaal: M. Lagrange,
Griffier: A. Van Houtte,

het volgende

ARREST

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN

I – Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoekster* concludeert dat het den Hove behage:

„te verklaren voor recht, dat de Italiaanse Republiek bepaalde krachtens het Verdrag op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen doordat zij na de inwerkingtreding van het Verdrag, voor wat betreft uit de andere Lid-Staten ingevoerde radio-elektrische lampen en buizen voor radio-ontvangtoestellen waarvan de belastbare waarde minder bedraagt dan of gelijk is aan 428 lire per stuk, een specifiek minimum invoerrecht heeft toegepast van 150 lire en door dit als grondslag te nemen voor de berekening van de achtereenvolgende verlagingen van de douanerechten ten opzichte van de andere Lid-Staten;

de Italiaanse Regering in de kosten te veroordelen”;

Overwegende dat *verweerster* concludeert dat het den Hove behage:

„het beroep van de Commissie te verwerpen;
de Commissie in de kosten te veroordelen”.

II – Overzicht van de feiten

Overwegende dat de feiten, die aan het onderhavige geding ten grondslag liggen, als volgt kunnen worden samengevat:

De zaak 10-61 handelt over het recht dat in de Italiaanse tariefwetgeving is vastgesteld voor radio-elektrische lampen en buizen voor radio-ontvangtoestellen.

Sedert de tariefconferentie te Annecy in 1949 paste Italië op de onderhavige produkten een recht toe van 35%. Na de tariefconferentie, welke in het begin van het jaar 1956 te Genève plaatsvond tussen de aan de „Algemene Overeenkomst betreffende tarieven en handel” (G.A.T.T.) deelnemende partijen, werd dit recht gedeconsolideerd en vervangen door een gemengd recht van 30% gepaard met een minimum heffing van 150 lire per stuk. Op 14 juli 1956 trad dit nieuwe recht voorlopig in Italië in werking krachtens decreet No. 657 van de President van de Republiek dd. 12 juli 1956, waarbij eveneens de tijdelijke verlaging met 10%, die sedert 4 november 1951 gold voor het douanerecht van 35%, werd afgeschaft.

Tot aan de ratificatie door Italië van het Zesde Protocol houdende aanvullende concessies bij de zojuist genoemde G.A.T.T.-Overeenkomst, waarin de bepalingen omtrent het nieuwe recht waren vastgelegd, golden derhalve voor de in Italië uit de andere Lid-Staten ingevoerde radio-elektrische lampen en buizen voor radio-ontvangtoestellen twee verschillende douanerechten, namelijk het recht van 35% en het recht van 30% met een specifiek minimum van 150 lire. Onder deze omstandigheden waren de Italiaanse douanediens ten gehouden het voor de importeur meest gunstige van beide rechten toe te passen, zulks op grond van het rondschriften No. 3526 dd. 13 juli 1956 van het Ministerie van Financiën, Directoraat-Generaal Douane, en van de derde paragraaf van de Opmerkingen, behorende bij het Italiaanse tarief voor de invoerrechten.

Genoemd Zesde Protocol werd in Italië goedgekeurd bij de wet No. 25 van 2 januari 1958, op grond waarvan het in werking trad op 9 februari 1958. Vervolgens werd in het rondschriften No. 1086 dd. 1 april 1958 van het Directoraat-Generaal Douane bepaald, dat de Italiaanse douanediens ten op alle radio-elektrische lampen en buizen die in Italië werden ingevoerd, met inbegrip van die welke een belastbare waarde hadden van minder dan of gelijk aan 428 lire per stuk, bij uitsluiting het recht van 30% met het specifieke minimum van 150 lire dienden toe te passen.

De in artikel 14 van het Verdrag E.E.G. bedoelde eerste verlaging met 10% van de op 1 januari 1957 geldende invoerrechten voor de uit de andere Lid-Staten ingevoerde goederen werd in Italië toegepast met ingang van 1 januari 1959, zulks op grond van een decreet van de President van de Republiek No. 1103 dd. 29 december 1958. Bij rondschrijven No. 2416 dd. 13 december 1958 van het Directoraat-Generaal Douane van het Ministerie van Financiën ontvingen de Italiaanse douanediens ten evenwel de opdracht, niet uit te gaan van de op 1 januari 1957 bestaande douanebepalingen, doch met ingang van 1 januari 1959 een vermindering van 10% toe te passen op de op dat tijdstip van kracht zijnde douanerechten. Bijgevolg werd op de ingevoerde radio-elektrische lampen en buizen een recht van 27% met een specifiek minimum van 135 lire toegepast.

De tweede verlaging van 10% werd met ingang van 1 juli 1960 toegepast krachtens een decreet van de President van de Republiek No. 588 dd. 28 juni 1960. In het rondschrijven No. 2251 dd. 27 juni 1960 van het Ministerie van Financiën, Directoraat-Generaal Douane, werd bepaald, dat de Italiaanse douanediens ten op de uit de andere Lid-Staten ingevoerde radio-elektrische lampen en buizen voor radio-ontvangstoestellen een recht van 24% met een specifiek minimum van 120 lire dienden toe te passen.

In een brief van 31 maart 1960 aan het Ministerie van Buitenlandse Zaken van de Italiaanse Republiek wees de Commissie er op, dat op 1 januari 1957 voor de onderhavige ingevoerde artikelen twee verschillende douanerechten golden, namelijk het conventionele recht van 35% en het gemengde recht *ad valorem* van 30% met een minimum van 150 lire per stuk, en dat de importeurs het meest gunstige van beide rechten konden kiezen. Volgens de Commissie had de Italiaanse Regering, in verband met artikel 14, lid 1 en 3, van het Verdrag E.E.G., op 1 januari 1959 behoren rekening te houden met de beide op 1 januari 1957 bestaande rechten en op beide een verlaging van 10% behoren toe te passen. Door de intrekking van het recht van 35%, welke tot gevolg had dat de douaneheffing voor de lampen, waarvan de waarde gelijk is aan of minder bedraagt dan 428 lire per stuk, werd verhoogd, werden volgens de

Commissie de artikelen 12 en 14, lid 1 en 3, van het Verdrag E.E.G. geschonden.

De Italiaanse Regering voerde in haar antwoorden van 31 mei en 21 oktober 1960 aan, dat het enige recht, dat op 1 januari 1957 wettelijk van kracht was, het recht van 30% met een minimum van 150 lire per stuk was en dat het daarom als basisrecht werd beschouwd in de zin van artikel 14 van het Verdrag E.E.G.. Dat op die datum ook het recht van 35% werd toegepast was, aldus de Italiaanse Regering, slechts het gevolg van een rondschrijven dat geen algemeen geldend karakter droeg, dat tijdelijk van kracht was en dat niet als grondslag kon dienen voor de voortgezette toepassing van een abnormaal systeem van heffing van invoerrechten; immers, fiscale lasten kunnen slechts voortvloeien uit een overheidshandeling die kracht van wet heeft.

De Commissie, die deze zienswijze niet deelde, zond de Italiaanse Regering op 8 december 1960 een met redenen omkleed advies ex artikel 169, waarin werd vastgesteld dat inbreuk was gemaakt op de artikelen 12 en 14 van het Verdrag E.E.G. en waarbij zij de Italiaanse Regering verzocht hieraan binnen een termijn van 30 dagen een eind te maken.

Nadat de Italiaanse Regering de Commissie bij brieven van 11 en 25 januari 1961 had meegedeeld dat zij dit met redenen omklede advies niet kon opvolgen, maakte de Commissie op 12 april 1961 het onderhavige beroep bij het Hof van Justitie aanhangig.

III - Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen als volgt kunnen worden samengevat:

A. TEN AANZIEN VAN DE ONTVANKELIJKHEID

De ontvankelijkheid van het beroep wordt door *verweerster* niet bestreden.

B. TEN PRINCIPALE

1. De Commissie van de E.E.G., *verzoekster*, beroept zich op schending van de artikelen 12, 13 en 14 van het Verdrag E.E.G. ten

gevolge van de toepassing van een minimumrecht van 150 lire op lampen en buizen waarvan de belastbare waarde een bedrag van 428 lire niet overschrijdt. Dit middel wordt in zes punten uitgewerkt (hieronder sub a, b, c, d, e en f).

a) Italië is tekort geschoten in de in artikel 12 van het Verdrag E.E.G. neergelegde verplichting, in zijn handelsbetrekkingen met de andere Lid-Staten de invoerrechten welke golden op 1 januari 1958, datum van inwerkingtreding van het Verdrag E.E.G., niet te verhogen. Immers, de toepassing van het minimumrecht van 150 lire op de lampen en buizen waarvan de belastbare waarde een bedrag van 428 lire per stuk niet overschreed, betekent een verhoging ten opzichte van het recht van 35% dat Italië op 1 januari 1958 in zijn handelsbetrekkingen met de Lid-Staten toepaste.

b) Italië is tekort geschoten in een van de verplichtingen voortvloeiend uit de artikelen 13 en 14 van het Verdrag E.E.G., namelijk de beide achtereenvolgende verlagingen van het basisrecht met 10%, welke respectievelijk een jaar na de inwerkingtreding van het Verdrag en achttien maanden daarna moesten worden ingevoerd.

Immers, de lampen en buizen waarvan de belastbare waarde een bedrag van 428 lire per stuk niet overschrijdt zijn sedert 1 januari 1959 belast met een minimumrecht van 135 lire per stuk, en met ingang van 1 juli 1960 met een recht van 120 lire per stuk, terwijl dit recht had behoren te worden beperkt tot een tarief van respectievelijk 31,5 en 28%, indien was uitgegaan van het recht van 35% dat op 1 januari 1957 werd toegepast.

c) De zojuist sub a en b genoemde grieven worden niet beïnvloed door de vraag of de toepassing van het recht van 35% op 1 januari 1957 en 1 januari 1958 geschiedde op grond van het geldende recht of ten gevolge van een interne bestuurshandeling van het Ministerie van Financiën in Italië, waarbij de werking van de geldende tariefwetgeving voorlopig werd opgeschort. De artikelen 12 en 14, lid 1, spreken namelijk over de „toegepaste” rechten, zonder enige aanduiding ter beperking van de wettelijke, reglementaire of bestuurlijke grondslag van deze toepassing.

d) Aan de boven sub a en b genoemde grieven wordt evenmin afbreuk gedaan door de omstandigheid dat het recht van 35% was bestemd te verdwijnen ten gevolge van de bepalingen vervat in het Zesde Protocol houdende aanvullende concessies bij de Algemene Overeenkomst betreffende tarieven en handel, ondertekend te Genève op 23 mei 1956. De artikelen 12 en 14, lid 1, van het Verdrag E.E.G. spreken namelijk over de toegepaste rechten, zonder enig onderscheid te maken naargelang de toepassing van definitieve of voorlopige aard is.

Dit betoog wordt door verschillende argumenten ondersteund.

1) Artikel 19, lid 2, derde alinea, van het Verdrag E.E.G. bepaalt dat de op 1 januari 1957 toegepaste rechten voor de berekening van het gemeenschappelijk douanetarief worden vervangen door de op lijst A van Bijlage I bij het Verdrag E.E.G. opgenomen rechten; het betreft hier rechten van het Franse douanetarief, die op 1 januari 1957 tijdelijk waren opgeschort en waarvan sommige eerst zes maanden na dit tijdstip opnieuw zijn ingevoerd en toegepast.

Bijgevolg, zegt verzoekster, is een douanerecht dat op de in het Verdrag genoemde datum in feite werd toegepast, doch bestemd was op korte termijn te verdwijnen, niettemin een op dat tijdstip toegepast recht in de zin van het Verdrag.

2) Het Verdrag E.E.G. kent geen criterium ter bepaling van die rechten van voorlopige aard die – in de opvatting van de Italiaanse Regering – bij de nakoming van de uit de artikelen 12 en 14 voortvloeiende verplichtingen buiten beschouwing zouden kunnen worden gelaten.

3) Artikel 14, lid 7, van het Verdrag E.E.G. schrijft voor, dat de bepalingen van dit artikel op voorstel van de Commissie en na raadpleging van de Vergadering door de Raad met eenparigheid van stemmen kunnen worden gewijzigd. Van dit voorschrift zou dus gebruik kunnen worden gemaakt om te bereiken dat de rechten, welke op 1 januari 1957 feitelijk werden toegepast en met de wijziging waarvan reeds voor dit tijdstip een aanvang was gemaakt, als basisrechten voor de achtereenvolgende verlagingen buiten beschouwing zouden worden gelaten.

4) Artikel 19, lid 2, derde alinea, bevat een gedetailleerde opsomming van de uitzonderingen op het beginsel dat elk recht dat feitelijk wordt geheven een toegepast recht is in de zin van het Verdrag. Deze uitzonderingen hebben betrekking op douanerechten waarvan de toepassing op het in het Verdrag genoemde tijdstip een abnormaal en tijdelijk karakter droeg, en de werking ervan is uitdrukkelijk beperkt tot de berekening van het gemeenschappelijke douanetarief, doch mag niet worden uitgebreid tot de berekening van de achtereenvolgende verlagingen.

e) Toen Italië toetrad tot het Verdrag E.E.G. en daardoor zijn vrijheid om de douanerechten te verhogen opgaf (artikel 12) verloor het zijn recht, de heffing van 35% te verhogen, hoewel Italië deze had gedeconsolideerd door op 23 mei 1956 het Zesde Protocol houdende aanvullende concessies bij de Algemene Overeenkomst betreffende tarieven en handel te ondertekenen. Immers de verplichting van artikel 12 om de douanerechten niet te verhogen geldt voor de toegepaste rechten, waarbij geen enkele beperking is gemaakt, en dient dus te worden geacht betrekking te hebben op alle douanerechten, onverschillig of deze zijn geconsolideerd of niet.

De deconsolidatie van het douanerecht van 35% op radio-elektrische lampen en buizen voor radio-ontvangtoestellen is nog minder geschikt om de keus te rechtvaardigen van een hoger recht voor de berekening van de achtereenvolgende verlagingen der douanerechten tussen de Lid-Staten. De verwijzing in artikel 14, lid 1, van het Verdrag E.E.G. naar de toegepaste rechten heeft een even algemene strekking als in artikel 12 van het Verdrag en staat dus evenmin toe dat douanerechten, welke worden toegepast zonder te zijn geconsolideerd, buiten beschouwing worden gelaten.

f) De consolidatie van het douanerecht van 30% met een specifiek minimum van 150 lire brengt enerzijds voor Italië de verplichting met zich, niet een hoger douanerecht te heffen dan het geconsolideerde recht, doch belet anderzijds niet dat een lager douanerecht wordt toegepast.

Hieruit volgt dat Italië niet zou zijn tekort geschoten in zijn verplichtingen ten opzichte van de andere Verdragsluitende Partijen

bij de Algemene Overeenkomst betreffende tarieven en handel, indien het na 1 april 1958 was voortgegaan met de heffing van het recht van 35% en dit als grondslag had genomen voor de berekening van de achtereenvolgende verlagingen van de douanerechten tussen de andere Lid-Staten voor wat betreft de radio-elektrische lampen en buizen voor radio-ontvangtoestellen waarvan de belastbare waarde gelijk is aan of minder bedraagt dan 428 lire per stuk.

De Italiaanse Regering, *verweerster*, antwoordt dat het enige recht, dat op 1 januari 1957 in Italië op de onderhavige produkten wettelijk van toepassing was, het recht van 30% met een minimum van 150 lire per stuk was, dat derhalve bij uitsluiting diende te worden beschouwd als basisrecht in de zin van de artikelen 12 en 14 van het Verdrag E.E.G.. Immers, dit invoerrecht is vastgesteld bij presidentieel decreet No. 657 van 12 juli 1956, een overheidshandeling die kracht van wet heeft en tot stand is gekomen krachtens delegatie van wetgevende bevoegdheid (wet van 24 december 1949, achtereenvolgens verlengd op 7 december 1952 en 3 november 1954), terwijl daarentegen de circulaire No. 3526 dd. 13 juli 1956 van het Directoraat-Generaal Douane, waarbij de douanediens ten werden gemachtigd tot toepassing van het recht van 35% indien dit voor de importeur gunstiger was, geen rechtsbron kan vormen en niet in aanmerking kan worden genomen voor de toepassing van artikel 14 van het Verdrag E.E.G., dat uitsluitend betrekking heeft op het geldende recht.

Verweerster beroept zich voorts op de inhoud van de 2e alinea van het 2e lid van artikel 19 van het Verdrag E.E.G., die in het bijzonder handelt over het Italiaanse tarief en bepaalt dat, voor de posten van dat tarief waarvoor een conventioneel recht bestaat, dit laatste in de plaats wordt gesteld van het toegepaste recht. Het naast elkaar bestaan van twee geconsolideerde basisrechten is derhalve uitgesloten, aldus verweerster, en slechts één enkel recht kan basisrecht zijn.

Op dit laatste antwoordt *verzoekster* dat dit voorschrift weliswaar ten doel heeft in bepaalde gevallen en onder bepaalde voorwaarden een toegepast recht te vervangen door een conventioneel

recht, doch geen antwoord geeft op de vraag welk van beide rechten in casu per 1 januari 1957 in aanmerking behoorde te worden genomen; immers, beide rechten waren conventionele rechten, daar het tarief van 35% zonder specifiek minimum was geconsolideerd in het Protocol van Annecy van 1949 en het tweede tarief in het Protocol van Genève van 1956. Het voorschrift waarop verweerster zich beroept lost, aldus verzoekster, niet de vraag op welk recht van toepassing was en of zij beide tegelijk van toepassing waren.

Bij de mondelinge behandeling heeft een lid van het Hof partijen de vraag gesteld, welk recht was gebruikt voor de berekening van het rekenkundig gemiddelde dat als grondslag diende voor de vaststelling van het gemeenschappelijk buitentarief. Het eerste lid van artikel 19 van het Verdrag E.E.G. bepaalt dat voor deze berekening behoort te worden uitgegaan van „het rekenkundig gemiddelde van de rechten die worden toegepast in de vier douanegebieden welke de Gemeenschap omvat”.

Verweerster heeft hierop geantwoord, dat de deskundigen in dit geval rekening hebben gehouden met het tweede tarief, oftewel het recht van 30% met een specifiek minimum van 150 lire per stuk. Op grond hiervan is voor de tariefpost in zijn geheel het recht vastgesteld op 33%, teneinde min of meer globaal rekening te houden met het specifieke minimum.

Het antwoord van *verzoekster* luidde dat naar haar mening het resultaat hetzelfde zou zijn geweest indien rekening was gehouden met de gelijktijdige toepassing van de beide rechten op het gedeelte van de tariefpost betreffende radio-elektrische lampen en buizen voor radio-ontvangtoestellen, in verband met de veelheid van elementen die de deskundigen bij hun berekening in aanmerking namen.

2. Subsidiair stelt de Commissie, *verzoekster*, dat op 1 januari 1957 en 1 januari 1958 alleen het recht van 35% zonder specifiek minimum was geconsolideerd in een door het Italiaanse parlement goedgekeurde overeenkomst, namelijk die welke was vastgesteld tijdens de Tariefconferentie te Annecy in 1949. Op grond van de aan de uit-

voerende macht verleende delegatie van bevoegdheid kon deze wel tijdelijke maatregelen tot opschorting of verlaging der tarieven uitvoeren, doch daarentegen niet de wettelijke tarieven verhogen. Hieruit volgt dat het presidentiële decreet van 12 juli 1956, waarbij voorlopig, in afwachting van de goedkeuring door het parlement, de overeenkomst van Genève van 1956 van kracht werd verklaard, die bepaalde dat voor de gehele tariefpost 1204 d het recht van 30% met een minimum van 150 lire per eenheid werd ingesteld, slechts rechtsgeldig was voorzover het nieuwe recht voor de importeur even gunstig bleek te zijn als het recht van 35% zonder specifiek minimum. In het rondschrijven van 13 juli 1956 is dus terecht het presidentiële decreet aldus uitgelegd, dat de douanediens ten de opdracht kregen het nieuwe recht alleen toe te passen voorzover het voor de importeur gunstiger was dan het oude.

De Italiaanse Regering, *verweerster*, antwoordt hierop dat het presidentiële decreet rechtsgeldig is omdat daardoor de wettelijke tarieven op generlei wijze worden verhoogd; op grond van het algemene douanetarief gold voor de tariefpost 1204 d een recht van 40% met een minimum van 200 lire per stuk en het presidentiële decreet verlaagde dit dus van 40 tot 30%, met een minimum dat van 200 naar 150 lire per stuk werd verschoven.

3. De Italiaanse Regering, *verweerster*, beroept zich voorts op artikel 234 van het Verdrag E.E.G., waarvan het eerste lid als volgt luidt: „De rechten en verplichtingen voortvloeiende uit overeenkomsten vóór de inwerkingtreding van dit Verdrag gesloten tussen een of meer Lid-Staten enerzijds en een of meer derde Staten anderzijds, worden door de bepalingen van dit Verdrag niet aangetast”.

Bij het sluiten van de overeenkomst behorende bij de G.A.T.T., welke op 23 mei 1956, derhalve op een datum voorafgaande aan de inwerkingtreding van het Verdrag E.E.G. (1 januari 1958) werd ondertekend, stemde Italië er in toe het op dat tijdstip geldende recht van 35% af te schaffen en te vervangen door een recht van 30%, doch verkreeg het daarentegen het recht, een minimum heffing in te voeren van 150 lire per eenheid. Deze overeenkomst bevat voor Italië verplichtingen doch ook rechten, welke overeenkomstig artikel 234 van het Verdrag E.E.G. behoren te worden gehandhaafd.

Verweerster kan niet worden tegengeworpen dat de op 23 mei 1956 ondertekende overeenkomst van Genève eerst na de inwerking-treding van het Verdrag E.E.G. is goedgekeurd bij de Italiaanse wet No. 25 van 2 januari 1958, daar artikel 234 van het Verdrag E.E.G. spreekt over tevoren gesloten overeenkomsten, niet over goedgekeurde overeenkomsten.

De Commissie van de E.E.G., *verzoekster*, antwoordt dat de woorden „rechten en verplichtingen” in artikel 234 van het Verdrag E.E.G. respectievelijk doelen op de rechten van derde Staten en op de verplichtingen van Lid-Staten. Immers naar het volkenrecht staat vast, dat indien een Staat een verplichting op zich neemt welke in strijd is met de rechten die hij op grond van vroegere Verdragen geniet, hij zich daardoor verbindt, af te zien van de uitoefening van deze rechten voorzover dit voor de nakoming van zijn nieuwe verplichting noodzakelijk is. Bijgevolg is het in internationale verdragen niet meer gebruikelijk een algemeen voorbehoud ten gunste van dergelijke rechten op te nemen; de opstellers van het Verdrag E.E.G. hebben met artikel 234 slechts kunnen bedoelen, dat van de voorschriften van het Verdrag uitsluitend kon worden afgeweken ten aanzien van verplichtingen welke de Lid-Staten in het verleden ten opzichte van Staten buiten de gemeenschap op zich hadden genomen.

IV – Procedure

Overwegende dat de procedure een normaal verloop heeft gehad;

Overwegende dat het Hof op het rapport van de Rechter-Rapporteur, de Advocaat-Generaal gehoord, op 4 oktober 1961 heeft beslist dat de zaak geen instructie behoeft;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

I – Ten aanzien van de ontvankelijkheid

Overwegende dat de ontvankelijkheid van het beroep niet wordt betwist en geen aanleiding geeft tot opmerkingen ambtshalve;

dat het beroep ontvankelijk is;

II - Ten principale

A) Overwegende dat in de eerste plaats moet worden onderzocht welke betekenis in de artikelen 12 en 14 onderscheidenlijk wordt toegekend aan de woorden „rechten of heffingen van gelijke werking welke (de Lid-Staten) in hun onderlinge handelsbetrekkingen toepassen” (artikel 12) en „het op 1 januari 1957 toegepaste recht” (artikel 14);

dat verzoekster stelt, dat hier kennelijk zijn bedoeld de metterdaad op 1 januari 1958 (artikel 12) en op 1 januari 1957 (artikel 14) toegepaste rechten en daaruit de conclusie trekt dat in casu slechts in aanmerking moet worden genomen de heffing welke voortvloeit uit de toepassing van het voor de importeur meest gunstige van de beide litigieuze tarieven, zulks overeenkomstig het ministeriële rondschrijven van 13 juli 1956;

dat verweerster daarentegen aanvoert dat onder „toegepaste rechten” in de zin van de artikelen 12 en 14 moeten worden verstaan de wettelijk geldende rechten, daarbij stellende dat het bewuste rondschrijven niet vermag af te doen aan het wettelijk vastgestelde tarief, oftewel het overeenkomstig het decreet van de President van de Italiaanse Republiek van 12 juli 1956 geheven recht van 30% met een specifiek minimum van 150 lire;

Overwegende dat de opvatting die verzoekster voorstaat in overeenstemming is met de letterlijke interpretatie van het Verdrag; dat immers de onderhavige bepalingen spreken over de rechten die de Lid-Staten „toepassen” (artikel 12) en over het „toegepaste” recht (artikel 14);

dat tot de juistheid van deze stelling eveneens de omstandigheid bijdraagt dat de opvatting van verweerster tot onaanvaardbare gevolgen zou leiden;

dat toch - gelijk trouwens blijkt uit het betoog van partijen omtrent de omstandigheden welke aanleiding waren tot het rondschrijven van 13 juli 1956 - in de theorie van verweerster de Com-

missie en eventueel het Hof verplicht zouden zijn in elk afzonderlijk geval de geldigheid der van de nationale administratie afkomstige maatregelen te toetsen aan het recht van de betrokken Lid-Staat; dat een dergelijk onderzoek de taak die het Verdrag aan deze Instellingen oplegt, te waken voor de juiste toepassing van het Verdrag, zou te buiten gaan;

dat kan worden volstaan met vast te stellen dat het Ministerie van Financiën, belast met de toepassing van het decreet van 12 juli 1956, in meergenoemd rondschrijven een officiële interpretatie heeft gegeven van de bepalingen van dit decreet en dat deze uniform zijn toegepast overeenkomstig de voorschriften van bewust rondschrijven;

Overwegende dat verzoekster ter ondersteuning van haar stelling voorts terecht een beroep doet op artikel 19 van het Verdrag en met name op de derde alinea van het 2e lid, bepalende dat de op lijst A voorkomende rechten in de plaats worden gesteld van de toegepaste rechten;

dat het hier betreft rechten, behorende tot het Franse douanetarief, welke op 1 januari 1957 tijdelijk waren opgeschort, doch waarvan de wederinvoer was voorzien; dat de auteurs van het Verdrag hadden besloten van de regel af te wijken en voor de berekening van het gemeenschappelijke buitentarief bedoelde rechten aan te houden zonder er mee rekening te houden dat deze op 1 januari 1957 niet werden toegepast;

dat weliswaar deze bepaling niet betrekking heeft op de afbraak van de douanebeperkingen tussen de Lid-Statens, doch uitsluitend op het gemeenschappelijke douanetarief;

dat zij evenwel niet alleen voor laatstgenoemde sector van betekenis is, doch ook de conclusie wettigt dat de auteurs van het Verdrag zich bewust waren van het verschil tussen wettelijk toepasselijke en feitelijk toegepaste rechten en dat zij bij het gebruik van de woorden „toegepaste rechten” doelden op de feitelijk toegepaste rechten;

Overwegende dat verweerster zich ook beroept op de tweede alinea van het 2e lid van artikel 19, welke ten aanzien van het Italiaanse douanetarief bepaalt dat voor de posten van dit tarief waarvoor een conventioneel recht bestaat dit laatste in de plaats wordt gesteld van het toegepaste recht;

dat laatstgenoemde bepaling een uitzondering vormt op de regel, dat de rechten die voor de berekening van het gemeenschappelijke douanetarief in aanmerking komen de op 1 januari 1957 toegepaste rechten zijn; dat zij uitsluitend ten doel heeft aan te geven, aan de hand van welke rechten het gemeenschappelijke douanetarief behoort te worden berekend;

Overwegende dat op grond van het voorgaande en zonder dat de overige stellingen van partijen behoeven te worden onderzocht, kan worden vastgesteld dat de artikelen 12 en 14 van het Verdrag het oog hebben op de rechten welke metterdaad werden toegepast op onderscheidenlijk 1 januari 1957 en 1 januari 1958, in casu op de praktijk welke door de Italiaanse douane-dienst werd gevolgd overeenkomstig de officiële instructies van de bevoegde autoriteiten, vervat in het rondschrĳven van 13 juli 1956;

B) Overwegende dat verweerster voorts een beroep doet op artikel 234, lid 1, handelend over de handhaving van de rechten en verplichtingen welke voortvloeien uit vroegere overeenkomsten met derde Staten; dat zij stelt dat deze bepaling haar het recht geeft, ja zelfs de verplichting oplegt, het bij de overeenkomsten van Genève van 1956 vastgestelde recht van 30% met een specifiek minimum algemeen toe te passen;

dat immers, volgens verweerster, de Italiaanse Regering er slechts in heeft toegestemd het destijds geldende recht van 35% af te schaffen en te vervangen door dat van 30%, omdat zij in ruil daarvoor de mogelijkheid verwierf een minimum heffing in te stellen van 150 lire per eenheid;

Overwegende dat verzoekster hierop antwoordt, dat de woorden „rechten en verplichtingen” in artikel 234, wat de rechten betreft,

doelen op de rechten van derde landen en, wat de verplichtingen aangaat, op de verplichtingen der Lid-Staten; dat krachtens de beginselen van het volkenrecht een Staat door de enkele aanvaarding van een nieuwe verplichting, strijdig met hem uit een eerder Verdrag toekomende rechten, afstand doet van die rechten voorzover althans zulks voor de nakoming van zijn nieuwe verplichting noodzakelijk is;

Overwegende dat de door verzoekster voorgestane interpretatie juist voorkomt en het door verweerster gevoerde betoog behoort te worden verworpen;

dat toch het Verdrag E.E.G. voor wat betreft de daarbij geregelde onderwerpen de voorrang heeft boven de voor de inwerkingtreding van dit Verdrag tussen de Lid-Staten gesloten overeenkomsten, met inbegrip van de overeenkomsten in het kader van de G.A.T.T.;

dat artikel 14 van het Verdrag tot gevolg heeft, dat ter bepaling van het basisrecht voor de na 1 januari 1957 plaatsvindende verlagingen behoort te worden gelet op het stelsel dat van kracht is overeenkomstig het rondschrijven van het Ministerie van Financiën van 13 juli 1956;

dat verweerster derhalve ten onrechte stelt, dat zij op grond van de overeenkomsten van Genève van 1956 gerechtigd is ten opzichte van de andere Lid-Staten bij uitsluiting de heffing van 30% *ad valorem* met het specifieke minimum van 150 lire toe te passen;

dat overigens bij een juiste toepassing van artikel 14 de rechten en verplichtingen der Lid-Staten ten opzichte van derde Staten, voortvloeiend uit voor de inwerkingtreding van het Verdrag E.E.G. gesloten overeenkomsten, onveranderd blijven bestaan;

Overwegende dat artikel 234 tot gevolg heeft, dat op de Lid-Staten en de derde Staten, die partij waren bij dezelfde overeenkomst van Genève van 1956, verschillende tarieven worden toegepast; dat zulks behoort tot de normale gevolgen van het Verdrag tot oprichting van de E.E.G.; dat de wijze waarop de Lid-Staten onderling

de verlaging der douanerechten doorvoeren aan het oordeel der derde Staten onttrokken is, wanneer deze slechting der tolmuren zich met inachtneming van het Verdrag voltrekt en geen inbreuk maakt op de rechten welke derde Staten aan de van kracht zijnde overeenkomsten ontleen;

Overwegende dat de vordering op de boven aangegeven gronden behoort te worden toegewezen;

III — Ten aanzien van de kosten

Overwegende dat krachtens artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor procesvoering de partij, die in het ongelijk is gesteld, in de kosten wordt veroordeeld;

dat verweerster, daar zij in het ongelijk is gesteld, in de kosten dient te worden verwezen;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op de artikelen 12, 13, 14, 19, 169, 171 en 234, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Economische Gemeenschap;

Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;

HET HOF VAN JUSTITIE

Rechtdoende,

Verklaart het beroep ontvankelijk;

Verstaat dat de Italiaanse Regering de verplichtingen neergelegd in de artikelen 12 en 14, lid 1, van het Verdrag niet is nagekomen, doordat zij na de inwerkingtreding van het Verdrag een specifiek douanerecht van 150 lire heeft toegepast op de onderhavige uit de andere Lid-Statens afkomstige produkten, waarvan de belastbare waarde minder bedraagt dan of gelijk is aan 428 lire per stuk, en door deze heffing als grondslag te nemen voor de berekening van de achtereenvolgende verlagingen der douanerechten;

Veroordeelt verweerster in de kosten;

Ontzegt het meer of anders gevorderde.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op zeventwintig februari negentien honderd twee en zestig.

DONNER	RIESE	RUEFF	
DELVAUX	HAMMES	ROSSI	CATALANO

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op zeventwintig februari negentien honderd twee en zestig.

De Griffier,
A. VAN HOUTTE

De President,
A. M. DONNER